

колоній носить комплексний характер. Вона не вичерпується тільки захистом від злочинних посягань з боку засуджених, і включає в себе захист осіб, які працюють в установах, від дії небезпечних технічних, медичних і інших несприятливих факторів, що посилюються в місцях позбавлення волі. До їх числа можна віднести використання технічних засобів, подолання руйнівних можливостей яких перетворюється останнім часом у проблему підтримання громадської безпеки.

Ключові слова: виконання кримінальних покарань, установи виконання покарань, персонал Державної кримінально-виконавчої служби, безпека, соціальний захист персоналу.

Резюме

Ткачова Е. В. Безопасность персонала учреждений исполнения наказаний как элемент режима лишения свободы.

Рассмотрено современное состояние научной разработки проблем обеспечения безопасности в учреждениях исполнения уголовных наказаний. Проанализированы научные наработки ведущих ученых в отрасли уголовно-исполнительного права по этим вопросам. Сосредоточено внимание на определении понятия безопасности персонала учреждений исполнения наказаний. Очерчены основные угрозы для безопасности персонала колоний и предложены мероприятия относительно их устранения. Автором доказывается, что проблема безопасности персонала исправительных колоний носит комплексный характер. Она не исчерпывается только защитой от преступных посягательств со стороны осужденных, а включает в себя защиту лиц, работающих в учреждениях, от воздействия опасных технических, медицинских и других неблагоприятных факторов, которые значительно усиливаются в местах лишения свободы. К их числу можно отнести использование технических средств, преодоления разрушительных возможностей которых превращается в последнее время в проблему поддержания общественной безопасности.

Ключевые слова: исполнение уголовных наказаний, учреждения исполнения наказаний, персонал Государственной уголовно-исполнительной службы, безопасность, социальная защита персонала.

Summary

Tkachyova O. Security of penal institutions personnel as the element of imprisonment regime.

Current situation of scientific research of the security challenges in the institutions of the penal correction was considered. Academic achievements of leading scientists in the field of criminal law enforcement on these issues were analyzed. The author focused on the definition of security of the penal institutions personnel. The main threats for personnel safety of the colonies were delineated and measures to remedy have been proposed. Author proves that the issue of staff security in the correctional facilities is complex. It is not exhausted with only protection from criminal attacks by the convicts, but includes the protection of persons working in institutions from the effects of dangerous technical, medical and other unfavorable factors that are significantly worse in places of confinement. These include the use of technical means to overcome the destructive opportunities that turn recently in the problem of maintaining public safety.

Key words: execution of criminal penalties, the penal institution, the personnel of the State Penal Service, security, social protection of employees.

Отримано 17.10.2014

УДК 343.21

Г. О. УСАТИЙ

Григорій Олександрович Усатий, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент, докторант Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ІНТЕРЕС ЯК ОБ'ЄКТ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВОГО КОНФЛІКТУ

Наразі у юридичній літературі не існує єдиної точки зору стосовно тотожності понять злочину та кримінально-правового конфлікту. Так, зокрема, деякі російські правники стверджують, що це однакові (рівнозначні) поняття¹, інші ж на противагу зазначають – кримінально-правовий конфлікт не вичерпується вчиненням злочину, оскільки будь-який конфлікт передбачає наявність процедур щодо його вирішення. Окрім того, лише за умови максимальної нейтралізації негативних наслідків злочину конфліктна ситуація може бути вирішеною не за формою, а за змістом.

До того ж, судово-слідча практика переконливо доводить, що злочин, як правило, або передує кримінально-правовому конфлікту, або ж є його завершальним етапом. Принаймні, достеменно можна зазначити, що злочин виступає своєрідним підґрунтям (фундаментом, основою) кримінально-правових конфліктів.

Саме тому фахівці з юридичної конфліктології переконані, що оскільки злочин є результатом кримінальної конфліктної поведінки, його ознаки можна використати для характеристики кримінального конфлікту, принаймні стосовно злочинної сторони. Кульмінацією кримінального конфлікту становить діяння як вольова усвідомлена поведінка (вчинок) суб'єкта злочину (фізичної осудної особи, яка на момент його вчи-

нення досягла віку, з якого настає кримінальна відповідальність), що безпосередньо спрямована на спричинення певних негативних наслідків. Діяння має бути винним (вчиненим умисно або з необережності), протиправним (його караність та інші кримінально-правові наслідки чітко визначені в кримінальному законі) і караним (підлягати кримінальному покаранню). Суспільна небезпека такого діяння полягає в тому, що його наслідком є заподіяння (або реальна небезпека заподіяння) шкоди відносинам, які охороняються кримінальним законом².

У цілому погоджуючись з такою позицією, все ж зазначимо, що для всебічного аналізу юридичної природи кримінально-правового конфлікту цього явно не достатньо. Адже традиційна модель аналізу злочинів не повністю враховує характер міжособистісної взаємодії між злочинцем та потерпілим, яка відбувається до вчинення злочину (на більш ранніх етапах дозлочинної діяльності). Саме тому нами пропонується дослідження кримінально-правового конфлікту як системного явища, що серед іншого передбачає виокремлення у якості його елементів: об'єкта – об'єктивної сторони, суб'єкта – суб'єктивної сторони.

До речі, навіть ті вчені-правники, які категорично наполягають на необхідності виключення з кримінально-правової науки вчення про склад злочину³, певною мірою підтверджують правильність обраного нами підходу. Адже, звернувшись до дійсності, неважко переконатися, що елементи, які використовуються для юридичного аналізу складу злочину, притаманні не лише кримінальному праву. Вони є складовими будь-якої цілеспрямованої людської діяльності. Оскільки, щоб не робила особа, скрізь будуть об'єкт (те, на що спрямована його діяльність), об'єктивна (зовнішня), суб'єктивна (внутрішня) сторони його діяльності та суб'єкт (людина).

У ст. 1 Кримінального кодексу (далі – КК) України законодавець, розкриваючи зміст завдань цього документа, визначає охоронювані ним об'єкти кримінально-правового захисту – права і свободи людини і громадянина, власність, громадський порядок та громадську безпеку, довілля, конституційний устрій України, мир та безпеку людства тощо. Проте, на нашу думку, не варто ототожнювати такі поняття, як об'єкт злочину та об'єкт кримінально-правового конфлікту, а тому для аналізу останнього найбільше підходить не традиційна концепція «об'єкт злочину – суспільні відносини»⁴, яка сьогодні переважає у вітчизняній кримінально-правовій доктрині, а радше «об'єкт посягання – інтереси». Саме остання концепція допомагає визначити спрямованість кримінально-правового конфлікту та його предмет.

Вихідним положенням для цього є насамперед те, що ядро будь-якого конфлікту (у т.ч. кримінально-правового) – інтерес чи група інтересів, на які посягає злочин. Тобто, по суті, злочин посягає на суспільні відносини, а в основі останніх лежать різні інтереси. І саме через протилежність інтересів злочинця та потерпілого виникає необхідність за допомогою кримінального закону захищати відповідні суспільні відносини від злочинних посягань.

Аргументом на користь такої думки є позиція правників, які досліджували окремі аспекти категорії «інтерес» та її кримінально-правове значення. Зокрема, Є. І. Каіржанов справедливо наголошує на тому, що «інтерес як певне соціальне благо, незалежно від свого зовнішнього прояву (речево-фізичного або духовно-ідеального), може бути об'єктом кримінально-правової охорони... Звідси є справедливим твердження, що інтерес – своєрідне «ядро» суспільних відносин. І як кінцевий результат, таке «ядро» суспільних відносин є тим об'єктом, на який здійснюється злочинне посягання»⁵.

Варто погодитись також з П. П. Андрушком та А. А. Стрижевською, які в свою чергу зазначають, що ґрунтовні дослідження понять «права», «свободи» та «інтереси» людини і громадянина та понять «інтереси держави», «громадські інтереси» та «інтереси юридичних осіб» в теорії кримінального права відсутні й особливо щодо інтересів держави, громадських інтересів та інтересів юридичних осіб. При розгляді питань кримінальної відповідальності за окремі види злочинів, об'єктами яких є права, свободи та інтереси громадян, дослідники, як правило, посилаються і беруть за основу їх визначення у теорії конституційного права та загальній теорії держави і права. Питання про поняття, зміст, обсяг та співвідношення термінів «права» та «свободи» людини і громадянина, а також «охоронювані законом інтереси», які вживаються у Конституції України і які є об'єктом кримінально-правової охорони, в теорії конституційного права вельми спірні. Одними вченими поняття «права» та «свободи» ототожнюються, іншими розрізняються. Відсутня єдність у визначенні змісту понять «права людини і громадянина», «свободи людини і громадянина» та «інтереси людини і громадянина» і в теорії кримінального права⁶.

Проте, не зважаючи на зазначені складнощі у визначенні терміна «інтерес» у вітчизняній кримінально-правовій доктрині та його фактичну невизначеність у законодавстві, він доволі активно використовується, у різних варіаціях, у межах окремих статей Загальної та Особливої частин КК України: ст. 8 (чинність закону про кримінальну відповідальність щодо злочинів, вчинених іноземцями або особами без громадянства за межами України) – інтереси України; ч. 1 ст. 36 (необхідна оборона) – інтереси особи, яка захищається, або іншої особи, суспільні інтереси, інтереси держави; ч. 1–2 ст. 39 (крайня необхідність) – правоохоронювані інтереси, суспільні інтереси, інтереси держави; ст. 40 (фізичний або психічний примус) – правоохоронювані інтереси; ч. 1 ст. 41 (виконання наказу або розпорядження) – правоохоронювані інтереси; ч. 1–2 ст. 42 (діяння, пов'язане з ризиком) – правоохоронювані інтереси; ч. 1 ст. 43 (виконання спеціального завдання з попередження чи розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації) – правоохоронювані інтереси; ч. 2 ст. 114 (шпигунство) – інтереси України; ч. 2 ст. 182 (порушення недоторканності особистого життя) – інтереси особи; ч. 1 ст. 189 (вимагання) – законні інтереси осіб; ч. 1 ст. 206 (протидія законній господарській діяльності) – інтереси того, хто займається господарською діяльністю; ст. 209-1

(умисне порушення вимог законодавства про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, державні чи громадські інтереси або інтереси окремих юридичних осіб; ст. 219 (доведення до банкрутства) – особиста заінтересованість або інтереси третіх осіб; ч. 1 ст. 222-1 (маніпулювання на фондовому ринку) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, державні чи громадські інтереси або інтереси окремих юридичних осіб; ч. 1–2 ст. 232-1 (незаконне використання інсайдерської інформації) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, державні чи громадські інтереси або інтереси окремих юридичних осіб; ч. 2 ст. 244 (порушення законодавства про континентальний шельф України) – заінтересована іноземна держава; ч. 1 ст. 319 (незаконна видача рецепта на право придбання наркотичних засобів або психотропних речовин) – особисті інтереси; ч. 2 ст. 330 (передача або збирання відомостей, що становлять конфіденційну інформацію, яка знаходиться у володінні держави) – інтереси держави; ч. 1 ст. 350 (погроза або насильство щодо службової особи чи громадянина, який виконує громадський обов'язок) – інтереси того, хто погрожує; ч. 1 і 3 та п. 3 примітки ст. 354 (підкуп працівника державного підприємства, установи чи організації) – інтереси того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи, законні інтереси; ст. 356 (самоуправство) – інтереси громадянина, державні чи громадські інтереси або інтереси власника; ч. 1 ст. 357 (викрадення, привласнення, вимагання документів, штампів, печаток, заволодіння ними шляхом шахрайства чи зловживання службовим становищем або їх пошкодження) – інші особисті інтереси; ч. 3 ст. 359 (незаконні придбання, збут або використання спеціальних технічних засобів отримання інформації) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, державні чи громадські інтереси або інтереси окремих юридичних осіб; ч. 1 ст. 364 (зловживання владою або службовим становищем) – інші особисті інтереси, інтереси третіх осіб, інтереси служби, охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, або інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 364-1 (зловживання повноваженнями службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми) – інтереси юридичної особи приватного права, охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, або інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 365 (перевищення влади або службових повноважень) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 365-1 (перевищення повноважень службовою особою юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 365-2 (зловживання повноваженнями особами, які надають публічні послуги) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, або інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 367 (службова недбалість) – охоронювані законом інтереси окремих громадян, або державні чи громадські інтереси, або інтереси окремих юридичних осіб; ч. 1–2 ст. 368 (прийняття пропозиції, обіцянки або одержання неправомірної вигоди службовою особою) – інтереси того, хто пропонує, обіцяє або надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи; ч. 1 і 3 ст. 368-3 (підкуп службової особи юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми) – інтереси того, хто пропонує чи надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи; ч. 1 і 3 ст. 368-4 (підкуп особи, яка надає публічні послуги) – інтереси того, хто пропонує чи надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи; ч. 1–2 ст. 369 (пропозиція або надання неправомірної вигоди службовій особі) – інтереси того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи; ч. 3 ст. 371 (завідомо незаконні затримання, привід, арешт або тримання під вартою) – інші особисті інтереси; ч. 2 ст. 375 (постановлення суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови) – інші особисті інтереси; ч. 3 ст. 382 (невиконання судового рішення) – державні чи громадські інтереси, або інтереси юридичних осіб; ч. 1 ст. 423 (зловживання військовою службовою особою владою або службовим становищем) – інші особисті інтереси, або інтереси третіх осіб.

Отже, у тексті кримінального закону спектр використання терміна «інтерес» доволі широкий від інтересів України чи іноземних держав до охоронюваних законом інтересів окремих громадян. При цьому законодавець використовує термін «інтерес» у різних сенсах та значеннях, які умовно можна розподілити на окремі групи:

I. Законні інтереси (також зустрічається узагальнююча категорія – правоохоронювані інтереси):

1) інтереси фізичної особи (інтереси особи, яка захищається, або іншої особи; інтереси особи; законні інтереси осіб; інтереси того, хто займається господарською діяльністю; охоронювані законом інтереси окремих громадян; особисті інтереси; інтереси громадянина);

2) інтереси юридичної особи (інтереси того, хто займається господарською діяльністю; інтереси окремих юридичних осіб; інтереси власника; інтереси юридичної особи приватного права, інтереси юридичних осіб);

3) інтереси держави (інтереси України; інтереси держави; державні інтереси; інтереси власника; інтереси служби; заінтересована іноземна держава);

4) інтереси суспільства (суспільні інтереси; громадські інтереси).

II. Незаконні (протиправні) інтереси: (особиста заінтересованість або інтереси третіх осіб; інтереси того, хто погрожує; інтереси того, хто пропонує, обіцяє чи надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи; інші особисті інтереси; інтереси того, хто пропонує, обіцяє або надає неправомірну вигоду, інтереси третьої особи).

Розуміючи складність та розмаїття проявів категорії «інтерес», яка останнім часом все активніше використовується вітчизняним законодавцем при конструюванні нових (у т.ч. кримінально-правових) норм, а

також суттєві складнощі при їх реалізації правозастосувачами, Конституційний Суд України розглянув питання щодо офіційного тлумачення поняття «охоронюваний законом інтерес», намагаючись упорядкувати (гармонізувати) різні підходи до його розуміння.

При цьому він зазначив, що етимологічний зміст слова «інтерес» включає: а) увагу до кого-, чого-небудь, зацікавлення кимось, чимось; цікавість, захоплення; б) вагу; значення; в) те, що найбільше цікавить кого-небудь, що становить зміст чієїсь думок і турбот; г) прагнення, потреби; д) те, що йде на користь кому-, чому-небудь, відповідає чіємось прагненням, потребам; вигоду, користь, зиск. У загальносоціологічному значенні категорія «інтерес» розуміється як об'єктивно існуюча і суб'єктивно усвідомлена соціальна потреба, як мотив, стимул, збудник, спонукання до дії; у психології – як ставлення особистості до предмета як до чогось для неї цінного, такого, що притягує. В юридичних актах термін «інтерес», враховуючи його як етимологічне, так і загальносоціологічне, психологічне значення, вживається у широкому чи вузькому значенні як самостійний об'єкт правовідносин, реалізація якого задовольняється чи блокується нормативними засобами.

Прикладом застосування поняття «інтерес» у широкому сенсі є Конституція України, ст. ст. 18, 32, 34, 35, 36, 39, 41, 44, 79, 89, 104, 121, 127, 140 якої наголошують на національних інтересах, інтересах національної безпеки, економічного добробуту, територіальної цілісності, громадського порядку, здоров'я і моральності населення, політичних, економічних, соціальних, культурних інтересах, інтересах суспільства, інтересах усіх співвітчизників, інтересах громадянина, інтересах держави, спільних інтересах територіальних громад сіл, селищ та міст тощо. Вказуючи на наявність таких інтересів, Конституція України підкреслює необхідність їх забезпечення (ст. 18), задоволення (ст. 36) чи захисту (ст. ст. 44, 127). Зміст інтересів у широкому розумінні Конституція України не розкриває. Проте у Законі України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 р. № 964–IV дається як визначення терміна «національні інтереси» (ст. 1), так і вичерпний перелік їх пріоритетів (ст. 6).

Конституційний Суд України, виходячи зі змісту конституційного подання, здійснив інтерпретацію поняття «інтерес» у вузькому розумінні цього слова, оскільки у клопотанні народних депутатів України йдеться саме про такий різновид інтересу у словосполученні «охоронюваний законом інтерес», тобто інтерес, який, на відміну від інтересу в широкому розумінні, перебуває виключно у логічно-смісловому зв'язку із суб'єктивними правами, але прямо ними не опосередковується, тобто виходить за межі останніх. У такому значенні слово «інтерес» застосовується в Конституції України, у частині першій ст. 4 Цивільного процесуального кодексу України, окремі положення якого підлягають офіційному тлумаченню, і в багатьох законах та інших нормативно-правових актах.

Інтерес може бути як охоронюваним законом, правоохоронюваним, законним, так і незаконним, тобто таким, що не захищається ні законом, ні правом, не повинен задовольнятися чи забезпечуватися ними, оскільки такий інтерес спрямований на ущемлення прав і свобод інших фізичних і юридичних осіб, обмежує захищені Конституцією та законами України інтереси суспільства, держави чи «всіх співвітчизників» або не відповідає Конституції чи законам України, загальноновизнаним принципам права. Наголос на «охоронюваності законом» чи законності того чи іншого інтересу законодавець робить не завжди, зважаючи на те, що згадувані у законах інтереси не суперечать Конституції України або впливають з її змісту. Таке акцентування, про що свідчать насамперед Цивільний процесуальний кодекс України, Кримінально-процесуальний кодекс України, Господарський процесуальний кодекс України застосовується лише у разі, коли не виключена можливість шляхом зловживання інтересами, прагненнями, використовуючи ті чи інші юридичні норми, забезпечити реалізацію незаконних інтересів. Саме на запобігання таким можливостям спрямоване положення ст. 4 Цивільного процесуального кодексу України: заінтересована особа вправі звертатись до суду за захистом не будь-якого, а виключно охоронюваного законом інтересу, законного інтересу.

Для правильного розуміння поняття «охоронюваний законом інтерес» важливо враховувати й те, що конфлікт інтересів притаманний не тільки правовим і неправовим інтересам, а й конгломерату власне законних, охоронюваних законом і правом інтересів. Йдеться про виключно легітимні, але конкуруючі інтереси покупця і продавця, боржника і кредитора, наймача і наймодавця, споживача і товаровиробника, прокурора і адвоката, слідчого і підозрюваного тощо. Певною конфліктністю характеризуються і охоронювані законом та правом інтереси громадянина і держави, особи і суспільства, акціонера і акціонерного товариства, національні і загальнолюдські, приватні й публічні тощо.

Отже, поняття «охоронюваний законом інтерес», що вживається у законах України у логічно-смісловому зв'язку з поняттям «права» (інтерес у вузькому розумінні цього слова), означає правовий феномен, який: а) виходить за межі змісту суб'єктивного права; б) є самостійним об'єктом судового захисту та інших засобів правової охорони; в) має на меті задоволення усвідомлених індивідуальних і колективних потреб; г) не може суперечити Конституції і законам України, суспільним інтересам, загальноновизнаним принципам права; д) означає прагнення (не юридичну можливість) до користування у межах правового регулювання конкретним матеріальним та/або нематеріальним благом; е) розглядається як простий легітимний дозвіл, тобто такий, що не заборонений законом. Охоронюваний законом інтерес регулює ту сферу відносин, заглиблення в яку для суб'єктивного права законодавець вважає неможливим або недоцільним⁷.

Враховуючи вищезазначене, цілком справедливою видається позиція В. М. Кудрявцева про те, що поняття «інтерес» не збігається з поняттям «суспільні відносини» та має певною мірою суб'єктивний характер⁸. Доповнюючи думку відомого російського вченого, А. А. Музика та Є. В. Лашук уточнюють: висновок

вченого є цілком слушний, оскільки через використання категорії «інтереси» не можна пояснити, «що є об'єктом злочину?»; вони – лише складова психічних процесів людини (особи), групи осіб чи суспільства. Злочинець не може посягати на законний інтерес та завдавати йому шкоди, а інтереси самого злочинця можуть лише протистояти (суперечити) законним інтересам суб'єктів суспільних відносин, що охороняються кримінальним законом⁹.

¹ Юридическая конфликтология – новое направление в науке // Государство и право. – 1994. – № 4. – С. 18; Калиновский К. Б. Уголовное судопроизводство как сфера использования положений конфликтологии / К. Б. Калиновский // Юридическая мысль. – 2002. – № 1. – С. 111.

² Иванов В. М. Юридична конфліктологія : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / В. М. Иванов, О. В. Иванова. – К. : МАУП, 2004. – С. 111.

³ Малахов И. П. Основы уголовного права. Общая часть. Разд. 1. Основания уголовной ответственности: учеб. пособие / И. П. Малахов. – К. : МАУП, 2000. – С. 89–90.

⁴ Див.: Бажанов М. И. Уголовное право Украины. Общая часть. Конспект лекций / М. И. Бажанов. – Днепропетровск : Пороги, 1992. – С. 30–31; Коржанский Н. И. Объект и предмет уголовно-правовой охраны / Н. И. Коржанский. – М. : Изд-во Академии МВД СССР, 1980. – 248 с.; Михайленко П. П. Уголовное право Украины. Общая часть. Учеб. для высш. учебн. завед. МВД Украины / П. П. Михайленко. – К. : РИО МВД Украины, 1995. – С. 61–62; Пионтковский А. А. Учение о преступлении – А. А. Пионтковский. – М. : Госюриздат, 1961. – С. 132; Трайнин А. Н. Общее учение о составе преступления – А. Н. Трайнин. – М. : Госюриздат, 1957. – 361 с. та ін.

⁵ Каиржанов Е. И. Объект преступления – интересы социальных субъектов : моногр. / Е. И. Каиржанов. – Алматы : Экономика, 2008. – С. 154–155.

⁶ Андрушко П. П. Злочини у сфері службової діяльності: кримінально-правова характеристика : навч. посіб. / П. П. Андрушко, А. А. Стрижевська. – К. : Юрисконсульт, 2006. – С. 58, 62.

⁷ Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення окремих положень ч. 1 ст. 4 ЦПК України (справа про охоронюваний законом інтерес) від 1 грудня 2004 р. № 18 – рп/2004 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v018p710-04> – Назва з екрану.

⁸ Кудрявцев В. Н. Объективная сторона преступления / В. Н. Кудрявцев. – М. : Госюриздат, 1960. – С. 148.

⁹ Музыка А. А. Предмет злочину: теоретичні основи пізнання : моногр. / А. А. Музыка, Є. В. Лашук. – К. : ПАЛИВО-ДА А. В., 2011. – С. 144.

Резюме

Усатий Г. О. Інтерес як об'єкт кримінально-правового конфлікту.

Статтю присвячено визначенню спрямованості кримінально-правового конфлікту та його предмета через дослідження окремих аспектів правової категорії «інтерес», яка останнім часом все активніше використовується вітчизняним законодавцем при конструюванні нових (у т.ч. кримінально-правових) норм.

Ключові слова: кримінально-правовий конфлікт, законні інтереси, незаконний інтерес, об'єкт кримінально-правового конфлікту.

Резюме

Усатий Г. А. Интерес как объект уголовно-правового конфликта.

Статья посвящена определению направленности уголовно-правового конфликта и его предмета через исследование отдельных аспектов правовой категории «интерес», которая в последнее время все активнее используется отечественным законодателем при конструировании новых (в т.ч. уголовно-правовых) норм.

Ключевые слова: уголовно-правовой конфликт, законные интересы, незаконный интерес, объект уголовно-правового конфликта.

Summary

Usatyi G. Interest as an object of criminal law conflict.

Article is devoted to determining the direction of criminal law conflict and its subject through the study of certain aspects of the legal category of “interest” in recent years increasingly used for domestic legislator in the design of new (including criminal law) norms.

Key words: criminal law conflict, the legitimate interests, illegal interest, object of criminal law conflict.

Отримано 21.10.2014